

**JE TO
ABSOLÚTNE
FENOMENÁLNE**

Bleskový No. 1 New York Times bestseller!

**HANK
GREEN**

Ljndeni

Je to absolútne fenomenálne

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Hank Green

Je to absolútne fenomenálne – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

JE TO ABSOLÚTNE FENOMENÁLNE

JE TO
ABSOLÚTNE
FENOMENÁLNE
HANK GREEN

Z angličtiny preložila Ivana Cingelová

Ljndeni

Díky, mami!

PRVÁ KAPITOLA

Fajn, viem, že čakáte brutálny príbeh plný intríg a tajomna a dobrodružstva a cestu na hranicu smrti a za hranicu smrti, ale ak sa tam chcete prepracovať (alebo môžete rovno skočiť na trinástu kapitolu – brániť vám v tom nebudem), budete sa musieť zmieriť so skutočnosťou, že ja, April Mayová, nielen stojím za jednou z najdôležitejších vecí, aká kedy ľudstvo postretla, ale som aj mladá dvadsiatnička, ktorá spravila niekoľko chýb. Krásne na tom je, že nemáte veľmi na výber. Je to môj príbeh, a tak budeme hrať podľa mojich pravidiel. Znamená to, že pri tom budete musieť porozumieť mne, nie iba môjmu príbehu, tak nech vás neprekvapí, ak príde nejaká tá dráma. Pokúsim sa vám to všetko vyrozprávať pravdivo, ale zároveň priznávam, že v podstate kopem sama za seba. Ak si z toho niečo odnesiete, ideálne by bolo, keby to nesúviselo s tým, na čiu stranu sa viac alebo menej prikloníte, ale že jednoducho pochopíte, že som (alebo som aspoň bola) len človek.

A ako úbohý človek som sa cítila aj vtedy, keď som sa o trištvrte na dve v noci polomŕtvo vliekla po 23rd Street po šestnásthodinovom pracovnom dni v startupe, ktorý (vďaka fakt hovadskej

zmluve, čo som podpísala) nebudem menovať. Umelecká výška je možno z finančného hľadiska fakt zlá voľba, ale reálne to platí len v prípade, keď si musíte zobrať hromady a hromady študentských pôžičiek, aby ste si tú snobskú školu zaplatili. Jasný, že toto bol presne môj prípad. Moji rodičia mali pod palcom úspešnú firmu, ktorá predávala vybavenie malým a stredným farmám na mlieko. Viete, také tie malé oné, čo sa pri dojení vešajú na kravy, tak moji rodičia to predávali a distribuovali. Darilo sa im dobre, dosť dobre, a keby som šla na štátnu školu, dlhy by neboli taký problém. Ibaže ja nie. Vzala som si pôžičky. Kopu. Takže keď som vystriedala jeden odbor za druhým (reklama, výtvarné umenie, fotografia, ilustrácia) a nakoniec skončila s bežným (ale aspoň využiteľným) titulom bakalár umenia, nastúpila som do prvej práce, vďaka ktorej som mohla ostať v New Yorku a nemusela sa vracieť do svojej starej izby v rodičovskom dome v severnej Kalifornii.

A tá práca bol džob v startupe vopred odsúdenom na zánik, ktorý financovala nekonečná studnica bohatých ľudí snívajúcich o tej najnudnejšej veci, o akej môže bohatý človek snívať: že ešte viac zbohatne. No a jasné, že keď pracujete v startupe, znamená to, že patríte do „rodiny“, a keď sa niečo pokazí, horia deadlines, investor schytá hysák alebo len preto, že *lebo*, ostanete tam trčať do tretej ráno. Úprimne, nenávidela som to. Nenávidela som to, lebo appka na časový manažment, ktorú firma vyvíjala, bola neúčinná hovadina, nenávidela som to, lebo som vedela, že to robím len pre prachy, a nenávidela som to, lebo od zamestnancov žiadali, aby prácu brali ako život a nie ako zamestnanie, čo znamenalo, že mi vôbec neostával čas na vlastné projekty.

ALE!

Reálne som so svojím titulom robila reálny grafický dizajn a len necelý rok po škole zarábala dosť na nájom. Pracovné pod-

mienky boli takmer nezákonné a polovica platu padala na to, aby som mohla spať v obývačke jednoizbáku, ale dávala som to.

Kecám. Posteľ síce stála v obývačke, ale zväčša som spávala v spálni – v Mayinej izbe. Nežili sme spolu, boli sme spolubývajúcce, a April z minulosti by chcela, aby som vám to dala veľmi jasne najavo. V čom je rozdiel? No, hlavne v tom, že sme spolu začali chodiť, až keď sme začali spolu bývať. Dať sa dokopy so spolubývajúcou je síce praktické, ale je to trochu divné, ak ste spolu bývali skoro celú výšku. A teraz spolu chodíme už vyše roka.

Kedy dôjde na otázku „Čo keby sme spolu začali bývať?“, ak spolu už žijete? No, pre mňa a Mayu mala tá otázka podobu: „Čo keby sme vypratali z obývačky ten starý matrac, aby sme mohli pozeráť netflix z gauča?“ a moja odpoveď zatiaľ vždy znela: „Ani náhodou, sme len spolubývajúce, ktoré spolu chodia.“ Takže nám v obývačke stála posteľ.

Vravela som, že príde nejaká tá dráma.

Každopádne, vráťme sa späť doprostred noci toho osudného januárového večera. O týždeň nato bolo treba nahrať na App Store aktualizáciu tej debilnej appky a ja som čakala na finálne odklepnutie zmien v používateľskom rozhraní, a to je vlastne fuk, čo vás po tom – boli to samé nudné pracovné kraviny. Namiesto skorých príchodov som odjakživa preferovala neskoršie odchody z práce. Bola som úplne vymletá z toho, ako som sa snažila rozkódovať nezrozumiteľné pokyny od šéfov, ktorí nevedeli rozoznať raster od vektoru. Odišla som z budovy (bolo to coworkingové centrum, nemali sme ani len vlastné kancelárie) a po troch minútach chôdze dorazila na stanicu metra.

A tam mi úplne BEZDÔVODNE odmietlo zobrať dopravnú kartu. Druhú som mala v práci na stole a nebola som si tak úplne istá, koľko mám ešte peňazí na účte, takže som si povedala, že sa tie tri bloky do kanclu pre istotu vrátim.

Svieti mi zelená, takže prejdem po 23rd Street, a zatrúbi na mňa taxík, akoby som nemala dovolené chodiť po priechode. Strč sa, mám zelenú. Zamierim späť do kanclu a vzápätí to zbadám. Keď sa blížim, začne mi byť jasné, že je to... FAKT mimoriadna socha.

Akože, je SUPER, ale zároveň tak trochu „newyorsky super“, viete?

Ako opísať pocit, ktorý som z nej mala? Akože... no... ľudia v New Yorku desať rokov makajú na niečom úžasnom, na niečom, čo tak perfektne vystihne nejakú predstavu, že je svet zrazu desaťkrát jasnejší. Je to nádherné, je to silné a niekto tomu venoval kus života. Miestna telka o tom spraví reportáž a všetci si povedia: „Mega!“ A na druhý deň na to zabudneme, lebo sa zjaví niečo iné ABSOLÚTNE DOKONALÉ A FENOMENÁLNE. Neznamená to, že tie veci nie sú úžasné alebo jedinečné... Len to, že keď toľko ľudí robí toľko úžasných vecí, tak vás časom prestanú tak uchvacovať.

Takže takto som sa cítila, keď som to zbadala – trojmetrového transformera v samurajskom brnení s valcovitou hrudou, ktorá sa vypínala k nebu dobrý meter alebo meter a pol nad mojou hlavou. Len tam tak stál uprostred chodníka a vyžarovala z neho energia a sila. Pôsobil, že sa môže každú chvíľu otočiť a upriamiť ten prázdny kráľovský pohľad na *mňa*. On tam však len tak stál, mlčky a takmer opovržlivo, akoby si svet jeho pozornosť nezasluhoval. Kov v svetle pouličných lúčov vyzeral ako zmes matných plôch čiernych ako noc a lesklého zrkadlového striebra. A rozhodne to bol kov... nie natrieborno natriekaná lepenka ako pri cosplayoch. Bolo to ohromujúce dielo. Dobrých päť sekúnd som tam stála, potom po mne prebehli zimomriavky, nielen od zimy, ale aj z pohľadu, ktorý po mne tá vec vrhala, a následne som vykročila ďalej.

A zrazu. Som. Sa. Cítila. Ako. Najväčšia. Pizda. Na. Svete.

Akože, som umelkyňa a neľudsky driem ako kôň v maximálne nezaujímavej robote, nech mám z čoho platiť neľudsky vysoký nájom, aby som odtiaľto nemusela odísť – aby som mohla ostať ponorená v jednom z najkreatívnejších a najvplyvnejších kultúrnych prostredí na svete. Narazím na chodníku na umelecké dielo, masívny projekt, inštaláciu, na ktorej niekto pracoval možno aj roky, aby sa ľudia zastavili, zahľadeli na ňu a zamysleli sa. A pozrite sa na mňa, zocelenú životom vo veľkomeste a mentálne vyflusnutú po hodinách pipľania sa s pixelmi, ako niečomu takému veľkolepému nevenujem ani len ďalší pohľad.

Pamätám si na ten moment pomerne presne, takže vám ho asi spomeniem. Vrátila som sa k tej soche, postavila som sa na špičky a spýtala sa: „Myslíš, že by som mala zavolať Andymu?“

Socha, prirodzene, nereagovala.

„Ak si myslíš, že je okej, ak zavolám Andymu, tak tu len tak stoj.“

A tak som mu zavolala.

Povedzme si predtým niečo o Andym.

Poznáte tie chvíle, keď váš život dospeje do nejakého zlomového bodu a vravíte si: *Som si absolútne istý, že rozhodne budem naďalej milovať všetkých týchto super ľudí, s ktorými som strávil toľko rokov, budem si ich vážiť a udržiavať s nimi kontakt, napriek tomu, že sa naše životy teraz zásadne menia*, ale prakticky si ich rovno môžete vyhodiť z priateľov na facebooku, pretože toho týpka už nikdy v živote nevidíte? No, tak Andy, Maya a ja sme sa nejako (zatiaľ) tomu osudu vyhli. Mayi a mne sa to podarilo vďaka tomu, že obývala tých istých štyridsať metrov štvorcových ako ja. Andy, naopak, býval na opačnej strane mesta a spoznali sme sa až v treťom ročníku. S Mayou sme vtedy mávali veľa spoločných predmetov, pretože, no, mali sme jedna druhú

pomerne rady. Na každom skupinovom projekte sme prirodzene skončili v tej istej skupine. Ibaže profesor Kennedy nás delil do skupín po troch, čiže sme vyfasovali náhodné tretie koleso. A tak k nám prischol Andy (alebo sme skôr z jeho perspektívy my prischli k nemu).

Andyho som poznala z videnia. Vytvorila som si o ňom nejasný obraz, ktorý by sa dal zhrnúť hlavne ako „ten chalan je oveľa seabedomejší, ako by mal mať dovolené“. Bol šťúply, hanblivý a bledý ako kancelársky papier. Pred strihaním podľa mňa vždy kaderníka požiadal, nech ho ostrihá tak, akoby u kaderníka nikdy nebol. Nikdy však nepremeškal príležitosť zadrieť nejaký hľad a jeho hľady boli zväčša vtipné alebo trefné.

Náš projekt mal za cieľ vytvoriť značku pre fiktívny produkt. Navrhnuť balenie bolo dobrovoľné, ale potrebovali sme niekoľko návrhov loga a príručku (taká tá malá brožúrka, v ktorej sa píše, ako by sa značka mala používať a v akých situáciách sa hodia aké fonty a farby). Viac-menej sme vedeli, že to robíme pre nejakú náramne trendovú fiktívnu firmu, ktorá dodržiava zásady etiky a férového obchodu a vyrába džínsy s úplne nepoužiteľnými vreckami alebo niečo také. Keďže sme boli vysokoškoláci, tak sme si takmer vždy predstavili fiktívny pivovar. Platili sme ťažké peniaze za možnosť rozvíjať náš pivný vkus a byť na to náramne pyšní.

A som si istá, že by sme sa s Mayou ubrali týmto smerom, keby nebol Andy neznesiteľne tvrdohlavý a obe nás nepresvedčil, že vybudujeme vizuálnu identitu „Prdvačky“, žuvačky s príchutou prdele. Najprv argumentoval samými hlúposťami, že po škole už nebudeme takéto vtipné kraviny nikdy robiť, takže by sme nemali ten projekt brať tak vážne. Ale potom nás presvedčilo, keď sme videli, že Andy *to* myslí vážne.

„Baby, pozrite,“ povedal, „ak je niečo super, nie je ťažké docieľiť, aby to vyzeralo suprovo, preto si všetci vyberajú suprové

veci. Takže super je v konečnom dôsledku nuda. Čo keby sme spravili niečo mega z niečoho hlúpeho? Niečoho úžasné z niečoho nepredateľného? To je skutočná výzva. Na to treba byť vážne dobrý. Poďme všetkým ukázať, že sme vážne dobrí.“

Pamätám si na to pomerne presne, pretože som si vtedy uvedomila, že Andy nie je taký, ako sa na prvý pohľad zdá.

Ku koncu projektu som si nemohla pomôcť a nehladiť na zvyšok našich spolužiakov, ktorí brali svoje úzke džínsy a remeselné pivovary tak seriózne, trochu zvrchu. A finálny produkt vyzeral super. Andy bol – o čom som vedela, len som to neregistrovala ako niečo dôležité – extrémne nadaný ilustrátor, a keď k tomu prirátame Mayine kaligrafické zručnosti a moju prácu s farebnou paletou, vyzeralo to nakoniec dosť dobre.

Takže takto sme sa ja a Maya spoznali s Andym a, vďaka bohu, že sa to stalo. Úprimne, potrebovali sme tretie koleso, ktoré by intenzívny začiatok nášho vzťahu trochu spomalilo. Po práci na Prdvačke, ktorá sa Kennedymu tak zapáčila, až ju zavesil na webstránku svojho predmetu, sa z nás tak trochu stala trojica. Dokonca sme spolu robili na pár pracovných projektoch a Andy sa občas zastavil u nás doma a donútil nás hrať stolovky. A potom sme celý večer prekecali o politike alebo snoch, alebo obavách. Skutočnosť, že bol do mňa očividne tak trochu zamilovaný, nikoho z nás extra netrápila, pretože vedel, že som zadaná, a, no, nemyslím, že ho Maya pokladala za hrozbu. Dynamika nášho vzťahu sa nezmenila ani po skončení školy a ostali sme s vtipným, divným, šikovným, idiotským Andym Skamptom kammoši.

S Andym, ktorému som zavolala teraz o tretej ráno.

„April, doriti, sú tri ráno.“

„Našla som niečo, čo možno budeš chcieť vidieť.“

„Pravdepodobne to môže počkať do zajtra.“

„Nie, je to fakt super. Dones kameru... A má Jason nejaké svetlá?“ Jason bol Andyho spolubývajúci – obaja sa chceli stať internetovými hviezdami. Strímovali svojmu krpatému publiku videohry a robili podcast o najlepších televíznych smrtiach, ktorý nahrávali na youtube. Trpeli podľa mňa tou nevyliciteľnou chorobou toľkých bohatých týpkov, ktorí sú aj napriek tonám dôkazov presvedčení, že to, čo svet naozaj potrebuje, je ďalší beloch a jeho komediálny podcast. Znie to kruto, ale tak mi to vtedy pripadalo. Teraz už, prirodzene, viem, ako ľahko sa človek môže začať cítiť bezvýznamne, ak sa naňho nikto nepozera. Okrem toho som si medzičasom *Smrtonosnú klapku* pozrela a, popravde, je dosť vtipná.

„Počkaj... čo sa deje? Čo mám robiť?“ spýtal sa.

„Spravíš toto: prídeš ku Gramercy Theatre a prinesieš toľko Jasonovej techniky, koľko unesieš, a bude to stať za to, takže nech ti ani nenapadne vracat sa k nejakej hentai VR hre, čo práve hraš... Sľubujem, že toto je lepšie.“

„To tvrdíš ty, ale hrala si *Cherry Blossom Fairy Five*, April Mayová? Hrala?“

„Skladám... O päť minút budeš tu.“

Zložila som.

Kým som naňho čakala, prešlo okolo pár ďalších ľudí. Jasné, Manhattan už nie je to, čo býval, ale toto tu je stále mesto, ktoré nikdy nespí. Zároveň je to mesto známe ako „Hľa, sledujte, ako mám všetko v piči“. Ľudia vrhli na sochu letmý pohľad a pokračovali ďalej, presne tak ako ja pred chvíľou. Snažila som sa vyzeráť zaneprázdnená. Manhattan je bezpečné miesto, ale to neznamená, že niekto nebude dvadsaťtriročnú ženu, ktorá je o tretej v noci sama vonku, náhodne obťažovať.

Následne som si užila pár minút v prítomnosti tej sochy. Na Manhattane sa nikdy skutočne nezotmie, naokolo bola kopa svet-

la, ale tá socha bola veľká a v tmavých tieňoch ju bolo ťažké plne pochopiť. Bola masívna. Zrejme vážila niekoľko desiatok kíľ. Stiahla som si rukavicu, štychla do nej a zistila, že kov prekvapivo nie je studený. Nebol vyslovene teplý... a bol tvrdý. Poklopala som soche po panve a očakávané kovové zvonenie sa nedostavilo. Znelo to skôr tupo s tichým zahučaním. Napadlo mi, že je to súčasť autorovho zámeru... že cieľom bolo, aby obyvatelia New Yorku s týmto predmetom interagovali... objavovali jeho vlastnosti. Keď chodíte na umeleckú, strávite veľa času premýšľaním o cieľoch a autorských zámeroch. Bol to skrátka východiskový stav: VIDÍŠ UMENIE → KRITIZUJ UMENIE.

Nakoniec som s kritizovaním prestala a len sa na tú sochu jednoducho zahľadela. Vážne sa mi začínala páčiť. Nielen ako dieľo, ale spôsobom, akým sa vám páči ozaj dobré umenie... že si ho skrátka vychutnáte. Nikdy som nič podobné nevidela. A bolo to také odvážne „transformerské“. Lebo, ako, ja by som sa bála spraviť čokoľvek, čo by nejakým spôsobom pripomínalo mecha roboty... Nikto nechce, aby ho prirovnávali k niečomu takému *mainstreamovému*. Horší osud neexistuje.

Ale v tomto diele toho bolo oveľa viac. Vyzeralo, akoby malo úplne iný pôvod než akékoľvek iné, ktoré som kedy videla, či už šlo o sochu, alebo nie. Bola som v tom pomerne zahľbená, keď ma zo zamyslenia vytrhol Andy.

„Doriti, čo to...“ Mal ruksak, tri remienky s kamerami a držal dve trojnožky.

„Jop,“ odvetila som.

„Tak. Toto. Je. BOMBA.“

„Viem... Najhoršie na tom je, že som ju skoro obišla. Pomyslela som si: ‚Aha, ďalšia fakt super newyorská vec,‘ a kráčala som ďalej. Ale potom mi napadlo, že som o tom nič nepočula

ani nevidela, a, no, veď vieš, keď stále hľadáš nejaký fakt virálny hit, tak si tú bombu budeš chcieť uchmatnúť pre seba. Takže ti ju strážim.“

„Takže si zbadala toto obrovské, nádherne, vypracované umelecké dielo a neprišiel ti na um nikto iný než ANDY Skampt?“ Zaboril si palce do kostnatej hrude.

„Lol,“ zadrela som sarkasticky. „Popravde som si povedala, že ti urobím láskavosť, a tu ju máš, tak čo, keby si to možno skrátka ocenil?“

Tak trochu skleslo mi podal trojnožku. „Tak to teda rozložme. Musíme si švihnúť, kým sa naokolo opito neprepotáca niekto z telky a neuchmatne si ju skôr.“

O päť minút nato bola kamera pripravená, svetlo na batériu žiarilo a Andy si pripínal o chlopňu mikrofón. Už nevyzeral tak natvrdo ako počas školy. Prestal nosiť hlúpe bejzbalové šiltovky a divoké (alebo skôr nezvyčajné) účesy vymenil za krátke vlny, ktoré sa mu hodili k tvári. Napriek tomu, že bol o dvadsať centimetrov vyšší a takmer rovnako starý ako ja, stále vyzeral, že je odo mňa zhruba o päť rokov mladší.

„April,“ oslovil ma.

„No.“

„Myslím, že by si to mala spraviť ty.“

Pravdepodobne som mu na to niečo zmätene odvrkla.

„Akože ísť pred kameru.“

„Chlape, je to tvoj sen, nie môj. Neviem o youtube ani trt.“

„Len... no, vieš...“ Nikdy som sa ho na to síce nespýtala, ale s odstupom času si myslím, že je možné, že tušil, že to bude niečo fakt veľké. Nie také veľké, prirodzene, ako to nakoniec bolo, ale veľké.

„Nemysli si, že si u mňa šplhneš, ak ma presláviš na nete. Ani to nechcem.“

„Hej, ale ty nemáš ani poňatia, ako tú kameru používať.“ Vedela som, že je to len výhovorka, ale netušila som prečo.

„Neviem, čo sa robí za kamerou, ale zároveň neviem, čo sa robí pred kamerou. Ty a Jason kecáte na nete celý deň, ja ani poriadne nechodím na facebook.“

„Máš instagram.“

„To je niečo iné.“ Uškrnula som sa.

„Ani nie. Viem, že si vyberáš, čo tam postuješ. Nikto ti na to neskočí. Si digitálne dievča v digitálnom svete. Všetci sa vieme na niečo hrať.“ Boh žehnaj Andymu za jeho úprimnosť. Prirodzene, že mal pravdu. Snažila som sa o sociálne siete nezaujímať a vážne som radšej trávila čas v umeleckých galériách ako na twitteri. Ale nebola som od toho taká odrezaná, ako som sa tvárila. Byť otrávená zo starostlivo vykonštruovaných internetových osobností bolo súčasťou mojej starostlivo vykonštruovanej internetovej osobnosti. Ale aj tak sme obaja cítili, že Andy sa usiluje zafahať za niečo, čo tam stopercentne nie je.

„Andy, o čo ti ide?“

„Len,“ nadýchol sa, „si myslím, že by to pre toho autora bolo lepšie, keby si to bola ty. Ja som fakt strašná trúba, viem, ako vyzieram. Ľudia ma nebudú brať vážne. Ty s tým kabátom a lícnymi kostami vyzeráš ako umelkyňa. Vyzeráš, že vieš, o čom hovoríš. Vieš, o čom hovoríš, a hovoríš o tom dobre, drahá. Ak to spravím ja, urobím z toho vtip. Navyše, našla si to ty, takže podľa mňa dáva väčší zmysel, aby si šla pred kameru.“

Na rozdiel od väčšiny mojich spolužiakov, ktorí spromovali s titulom z dizajnu, som často premýšľala o umení. Ak chcete vedieť, v čom je rozdiel, tak umenie existuje len pre umenie. Cieľom umenia je byť sebou samým. Dizajn je umenie, ktoré má za cieľ niečo iné. Je to skôr vizuálne inžinierstvo. Najprv som sa na výške venovala umeniu, ale na konci prvého semestra som sa

HANK GREEN

rozhodla, že možno by som si jedného dňa chcela nájsť prácu. Takže som skúsila reklamu, ktorú som neznášala, a potom pár ďalších vecí, kým som sa konečne nezlomila a neskončila pri dizajne. Napriek tomu som však na sledovanie umeleckej scény na Manhattane vynaložila oveľa viac času a energie ako ktokoľvek z mojich spolužiakov z dizajnu. Aj preto som tak zúfalo túžila ostať v tomto meste. Možno to bude znieť hlúpo, ale cítila som sa dôležito už len preto, že som bola dvadsiatnička v New Yorku. Aj keď som možno netvorila skutočné umenie, minimálne som pracovala tu, ďaleko od firmy na mliekarenské potreby mojich rodičov.

Andy nevykazoval žiadne známky toho, že by mienil ustúpiť, a ja som si povedala, že na tom vlastne tak nezáleží. Takže som si strčila mikrofón pod tričko... Káblík bol stále teplý od Andyho tela. Svetlo mi svietilo do očí a na objektív som skoro ani nevidela. Bola zima, fúkal slabý vánok, boli sme na chodníku sami.

„Pripravená?“ spýtal sa.

„Podaj mi mikrofón,“ ukázala som na otvorený ruksak na zemi.

„Fičí ti mikrák, nepotrebuješ ho.“

Netušila som, čo tým myslí, ale pointa mi došla. „Nie, len ako rekvizitu... aby som... s ním mohla spraviť interview?“

„Aha... super...“ Podal mi mikrofón.

„Okej,“ hlesla som.

„Okej, točíme.“

DRUHÁ KAPITOLA

„**O**kej, točíme.“
„Počuli ste, ako Andy tie slová vyslovil... ako každý človek, ktorý sa niekedy dostal k internetu. Či už viete po anglicky, alebo nie. Či už ste vlastnili nejaké elektronické zariadenie, alebo nie. Či už ste čínsky miliardár, alebo chováte ovce na Novom Zélande, počuli ste ich. Počuli ich povstalci z militantných skupín v Nepále. Je to najsledovanejšie video všetkých čias. Má na konte viac pozretí, ako má Zem obyvateľov. Google odhaduje, že „Newyorského Carla“ videlo deväťdesiatštyri percent žijúcej populácie. A v tomto bode sa domnievam, že aj slušné percento mŕtvaj.“

Keď Andy to video zeditoval... mali sme zhruba toto:

Vyzerám strašne. Som hore už dvadsaťdva hodín. Nemám mejkap a oblečenie do práce sa riešilo štýlom „nech to vyzerá, že sa aspoň trochu snažíte“, takže mám na sebe džínsovú bundu na bielej mikine a moje nohavice majú na kolenách diery, čo nie je v tej zime bohviečo. Na ramená mi padajú čierne vlasy, do očí mi žiari jasné svetlo a snažím sa nežmúriť, ale keď to vezmeme do úvahy ako celok, nevyzerám tak zle. Možno som to len videla už toľkokrát, že som sa za seba prestala hanbiť. Oči mám také

tmavé, že aj za svetla vyzerajú, akoby mali len zrenicu. Zuby mi v Jasonovom LED svetle žiaria. Nejakým spôsobom vyzerám čulo. Zapracovala eufória z nedostatku spánku. Zniem škreklavo.

„Čaute! Volám sa April Mayová a stojím na križovatke medzi 23rd Street a Lexington Avenue s istým nečakaným a pozoruhodným návštevníkom. Dorazil dnes niekedy pred treťou ráno a stráži Chipotle Mexican Grill pri Gramercy Theatre ako starobylý bojovník z neznámej civilizácie. Jeho ľadový pohľad pôsobí istým spôsobom upokojujúco, akoby, no, veď viete, nikto z nás vlastne nevie, čo so životom... ani len tento trojmetrový kovový bojovník. Ťahá vás váha života k zemi? Nebojte sa... ste úplne nepodstatný! Cítim sa bezpečne, keď ma stráži? Nie! Ale o bezpečie tu možno vôbec nejde!“

Pri týchto slovách prejde naokolo dvojica, ktorá sa po dlhom večere vracia domov, a obzrie sa cez plecia, viac na kameru než na toho obrovského ROBOTA.

Kamera náhle zmení uhol. (Po niekoľkých sekundách, ktoré len tak premmlem, lebo neviem, čo povedať, a zniem ako idiot a Andy ma ubezpečuje, že tie časti, kde zniem ako idiot, vystrihne.)

„Volá sa Carl! Carl, zdravím.“ V tomto bode nastavím vypnutý mikrofón Carlovi... a stojím pritom na špičkách. Som nízka, meter päťdesiatosem – Carl pri mne vyzerá ešte väčší. Carl mlčí.

„Robot skúpy na slová, no výzor hovorí sám za seba.“

Ďalší strih a ja sa znova dívam do kamery. „Carl, nehybný, pevný, nejakým spôsobom teplý na dotyk, trojmetrový robot, ktorého Newyorčania očividne nepokladajú za mimoriadne zaujímavého.“

Strih.

„Čo myslíte, že to je? Umelecká inštalácia? Projekt, ktorý vyhodili z bytu spolu s povaľčským nájomníkom? Zabudnutá rekvizita z neďalekého nakrúcania? Stalo sa z mesta, ktoré nikdy nespí,

mesto, ktoré je príliš kúl, aby si všimlo dokonca aj tie najzvláštnejšie a najneuveriteľnejšie zjavenia? Nie, počkať! Jeden mladý muž sa zastavil prizrieť, spýtajme sa ho, čo si myslí.“

Strih.

Teraz sa pomocou vypnutého mikrofónu rozprávam s Andym.

„Vaše meno?“

„Andy Skampt.“ Andy je z nejakého dôvodu nervóznejší ako ja.

„A môžete potvrdiť, že pred Chipotle stojí trojmetrový robot?“

„Môžem.“

„A môžete potvrdiť, že toto nie je normálne?“

„Uh-hm.“

„Čo to podľa vás znamená?“

„Ani neviem. Keď sa nad tým zamyslím, tak ma Carl trochu desí.“

„Andy, ďakujem.“

Strih.

„Obyvatelia nášho sveta, je to tu. Do New Yorku dorazil obrovský, majestátny, desivý, mierne teplý robot a keďže tu len tak stojí, je pre nás zaujímavý akurát tak na minútové video.“ Všetko toto sprevádzajú detailné zábery na robota, ktorý v svojej nehybnosti prekypuje pohybom a tesne pod povrchom srší energiou.

Celý čas som pred kamerou premýšľala o jeho autorovi. Umelkyni ako ja, ktorá vložila dušu do niečoho vskutku pozoruhodného, čo by celý svet možno úplne prehliadol. Snažila som sa jej dostať do hlavy. Snažila som sa prísť na to, prečo tú sochu vytvorila, a jedným dychom vytmaviť svetu, že tak bezohľadne ignoroval jej krásu a tvar. **VYTMAVIŤ TO VŠETKÝM NEWYORČANOM! OCEŇTE, AKO VELMI MÔŽE BYŤ NIEČO SUPER!** Chcela som, aby sa ľudia prebudili a strávili pár sekúnd pozorovaním tohto nesmierne zázračného ľudského výtvoru. S odstupom času je to strašne vtipné.

„Je to dobré?“

„Hej, super, fantastické, si rozkošná a vtipná a internet ťa bude milovať.“

„Och, môj celoživotný sen,“ vyhlásila som s kamennou tvárou. „Som zrazu strašne unavená.“

„Hej, to ma neprekvapuje. Prečo si vlastne ešte hore?“

„Okrem obrovského robota? Veď vieš, ďalší deň, ďalšia kríza typu ‚Všetci muži na palubu‘.“

„Aspoň máš prácu.“

Andy sa snažil preraziť na voľnej nohe, čo chcete skúsiť, keď sa nemusíte trápiť splácaním študentských pôžičiek, pretože máte za otca zazobaného hollywoodskeho právniku.

A tak sa rozhovor prestal točiť okolo Carla. Andy natočil pár detailných záberov, ja som počas toho frflala na prácu a on mi povedal o novom klientovi, ktorý chcel, aby logo vyzeralo viac „počítačovo“. Dokonca som vyliezla Andymu na ramená, aby som sa dostala k robotovej tvári čo najbližšie, a pokúsila sa natočiť čo najmenej roztrasené zábery na prestrihy. Ale bavili sme sa len o práci a živote a zrazu boli takmer štyri.

„Tak toto bolo fakt megadivné, April Mayová, dĺk, že si ma vytiahla do mrazivej noci, aby som s tebou natočil robotie video.“

„A dĺk, že si prišiel, a nie, nejdem k tebe a nebudem ťa sledovať, ako to video edituješ. Idem do postele. Ak mi zavoláš pred obedom, nabodnem ťa na ten hrot, čo má Carl na hlave.“

„Bolo mi potešením.“

„Vidíme sa zajtra.“

Cestou domov som v metre nastavila telefón na Nevyrušovať. Tak dobre ako v tú noc som sa už do smrti zrejme nevyšpala.

TRETIA KAPITOLA

Zobudila som sa o druhej poobede. Nezobudila ma dokonca ani Maya, keď vstávala z postele. Vošla do izby s takým tým „otváram dvere a zároveň ticho klopem“, čo bolo istým spôsobom otravné a rozkošné naraz. Niesla šálku kávy. V spálni vládol na môj vkus príjemný neporiadok. Na zemi sa váľalo pár kusov oblečenia, na pracovnom stole stálo priveľa pohárov, na nočnom stole priveľa kníh.

Vážne nerozumiem ľuďom, okolo ktorých je všetko stále upratané. Upratovať občasne a dôsledne je oveľa efektívnejšie ako permanentne udržiavať poriadok. Navyše mám neporiadok rada. Dokonca by som možno povedala, že ak chcem produkovať poriadne umenie a mať nápady, potrebujem okolo seba bordel. Jednoduchosť v dizajne, totálna katastrofa vo všetkom ostatnom. Vytvárala som si vlastný životný štýl. Prirodzene, že Maya ma krotila, aby som sa úplne neutrhla z reťaze.

Maya bola oveľa usporiadanejší človek ako ja, ale ani jedna z nás nebola posadnutá upratovaním, takže sa nám nebyvalo tak zle. Evidentne bola hore už niekoľko hodín a vlasy mala vyčesané v komplikovanom účese, ktorý bol pre mňa zväčša záhadou.

Očividne mala neskôr na programe niečo dôležité. Možno mi to spomenula, ale ak hej, za ten svet som sa nevedela rozpamätať, čo to bolo. Žeby pracovné stretnutie s klientom? Maya z nás bola jediná, kto si našiel prácu v ozajstnej dizajnerskej firme. Plat nebol bohviečo, ale dostala sa do brandže. Už mala na sebe mejkap.

Nielenže jej šli lepšie aj veci okolo bývania, ale aj veci okolo vzťahov. Za všetkým tým divným v našom vzťahu som bola ja. Aktívne som jej bránila hovoriť o vážnych veciach. Ak by som nerobila problémy, „nastahovali“ by sme sa k sebe už dávno.

„Uvarila som ti kávu,“ povedala ticho, pre prípad, že ešte nie som hore.

„Po toľkých rokoch, čo spolu žijeme, si si stále nevšimla, že nepijem kávu?“

„To nie je pravda.“ Položila kávu na nočný stolík. „Kávu piješ len vo veľmi, veľmi zlé dni.“

Posadila sa na okraj postele. Otočila som sa k nej s veľkým otáznikom na tvári.

„Apríl, to s tým robotom sa trochu vymklo spod kontroly.“

„Vieš o Carlovi?“

„Prečo si mu dala také sprosté meno?“ spýtala sa podráždene.

„Vieš o Carlovi.“ Už to nebola otázka.

„Viem o Carlovi...“

„Andy ťa s ním otravoval?“ prerušila som ju, než stihla pokračovať, naštvane, že s tým nemohol počkať do rána. Alebo skôr neskorého poobedia.

„Neprerušuj ma, nechala som ťa spať,“ pokračovala. „Andy vyvoláva celý deň a ide ho picnúť a potrebuje, aby si si čekla mejkly. Máš tam pár dôležitých vecí, ktoré si musíš prečítať, vrátane niekoľkých správ od miestnych spravodajských kanálov a agentov a manažérov. Nemyslím, že by si to mala ignorovať, ale ani by si to nemala uponáhľať.“

Maya bola ten najefektívnejší rečník, akého som poznala. Prípadalo mi to, akoby si pripravila v duchu sloh a potom ho od slova do slova odrecitovala. Raz mi vysvetlila, že to proste patrí k černoške žijúcej v Amerike.

„Každý černochoch, ktorý trávi veľa času s belochmi, nakoniec vždy skončí pri tom, že má zrazu hovoriť za všetkých černochoch,“ rozprávala mi raz tak neskoro v noci, že sme sa už dávno nemali rozprávať, „a nenávidím to. Je to vážne hlúpe. Ibaže som z toho taká nervózna, že si nakoniec extrémne dávam pozor na všetko, čo poviem, pretože, samozrejme, nezastupujem Černochoch s veľkým Č – ale ak si to o mne ľudia myslia, tak si stále pripadám zodpovedná zastupovať ich dobre.“

Nikdy som netušila, čo jej na takéto veci odpovedať. Som beľoška a vyrastala som vo veľmi belošskej komunite. Takže som povedala len to, o čom som počula, že by ste to mali v takýchto situáciách povedať: „Máš to ťažké.“

„Hej,“ odvetila. „Každý to má v niečom ťažké. Díky.“

„Bože, dúfam, že sa necítiš, že predou mnou musíš zastupovať všetkých černochoch,“ povedala som. „Dúfam, že pri mne nie si, vieš, celý čas opatrná.“

„Nie, April.“ A potom sa na hodnú chvíľu odmlčala. „Pri tebe som opatrná z iných dôvodov.“

Príliš som sa bála spýtať, čo tým myslela, takže som ju pobozkala a šli sme spať.

Každopádne, Mayino efektívne rečníctvo bolo v udržiavaní vzťahu, ktorý som podvedome stopla na hranici medzi neformálnym a vážnym, veľmi nápomocné. Vedela sa vyjadrovať očami a telom, ale zväčša sa rozhodla pre vyjadrovanie ústami. Neprekázalo mi to.

„Maya,“ stihla som vysloviť, kým mi zľahka položila na pery ukazovák.

S prstom na ústach som povedala: „Uhm... ideme sa bozkávať?“
„Nie, vypiješ kávu, čekneš mejly, a kým si neумыješ zuby, nebudeš sa so mnou alebo s niekým iným rozprávať, pretože ti z úst smrdia trilióny mikroorganizmov. Zobrala som ti mobil, dostaneš ho späť, keď vybavíš mejly.“

Vstala z postele a nedala mi ani len pusu.

„Ale...“

Cestou k dverám ma prehlušila: „Už ani slovo! Čítaj!“ Zavrela za sebou dvere.

O desať minút som o niečo živšia sedela s notasom na posteli. Prečítané správy boli modré, neprečítané biele – „dôležité a neprečítané“ boli biele a na päť strán. Nemala som ani potuchy, čo robiť, takže som hodila do vyhľadávania andyskampt@gmail.com, a to mi vo veciach pomerne rýchlo urobilo jasno. Jedna z jeho pätnástich správ mala predmet „NAJPRV SI PREČÍTAJ TOTO“, ďalšia „POTOM SI PREČÍTAJ TOTO“ a tretia, najnovšia, „NIE! TOTO! NAJPRV SI PREČÍTAJ TOTO!“

Nech sa páči, skopírované a vložené rovno z mojej schránky.

NIE! TOTO! NAJPRV SI PREČÍTAJ TOTO!

Sorry, že všetky moje dnešné mejly znejú ako napísané v záchvate šialenstva. Cením si naše priateľstvo. Pokúsme sa nezabudnúť na to.

Andy

NAJPRV SI PREČÍTAJ TOTO

Okej, vau. V rýchlosti ti zhrniem všetko, čo sa stalo za posledných šesť hodín. Nie sú to len domnienky. Carl sa nezjavil len v New Yorku, ale prakticky po celom svete. Carlov je minimálne šesťdesiat, ich fotky prichádzajú odšadiaľ od Pekingu po Buenos Aires. Ľudia ich nachádzajú presne ako

JE TO ABSOLÚTNE FENOMÉNÁLNE

my a vešajú na net fotky a videá, ale z nejakého dôvodu prerazilo práve to naše. Musí to byť nejaký medzinárodný street art projekt a ty – my? – sme tú bombu prakticky všetkým vyfúkli. Všetky sochy sa zjavili bez toho, že by niekto videl inštalátorov, a nikto nevie vyhrabať žiadne kamerové záznamy. Časom sa isto nejaké zjavia, ale zatiaľ nikto nič nemá.

Všetci ich nazývajú „Carlovia“, pretože nikto neprišiel s ničím iným. Koniec koncov, autor nenalepil na chodník vedľa kus lepenky s nejakým vyjadrením. Naše video púšťajú v správach (dodávam, že bez povolenia). Niekoľko spravodajských médií ma kontaktovalo so žiadosťou o rozhovor. To video má už viac než MILIÓN POZRETÍ! Ľudia ťa žerú!

Komentáre nečítaj.

Medzičasom som sa vrátil ku Carlovi s lepšou kamerou, aby som spravil zábery za denného svetla. Podarilo sa mi to ešte predtým, ako sa tam zbehli davy, ale teraz je to vonku dosť divočina. Stala sa z neho idiotská turistická atrakcia!

Od toho tvojho telefonátu som ešte nespal. Mám pocit, akoby mi očné bulvy zvnútra žral taký malý pes.

Andy.

POTOM SI PREČÍTAJ TOTO

Vieš, že môj otec je právnik? Uhm... je to také divné, ale to „naše“ video má už milión pozretí a vzišli z neho nejaké tie peniaze a musíme vyriešiť, ako si ich rozdelíme.

Keďže nemáme ako zistiť, kto prispel čím, a môžem si dovoliť tvrdiť, že by sme to jeden bez druhého nenatočili, navrhujem, aby sme si vlastníctvo videa rozdelili na polovicu. Zároveň by som rád navrhol, aby sme si na polovicu rozdelili vlastníctvo môjho youtubového kanálu Skamper2001, ktorý som

HANK GREEN

pomenoval v jedenástich a budem to ľutovať doslova po zvyšok života. Posledný návrh... mali by sme na ďalších videách o Carlovi (Carloch) spolupracovať, ale o tom môžeme pokecať neskôr.

Otec spísal zmluvu, v ktorej stojí, že obaja vlastníme 50% videa a máme nárok na 50% príjmov. Zároveň to v podstate znamená, že ja nemôžem robiť s obsahom nič bez tvojho súhlasu a ty nemôžeš robiť nič bez môjho. Viem, že je to také blbé, ale je právnik a oni také veci robia. Okrem toho ťa mám v jeho mene požiadať, či by ťa mohol právne zastupovať, keď zažalujeme všetky veľké spravodajské siete, že použili naše video bez dovolenia. Povedal som mu, že má ubrať, takže momentálne stojí na mieste.

Len aby si vedela, to video zatiaľ zarobilo asi 2000 dolárov.

Takže, prakticky, sme boháči.

Andy

V rýchlosti som preletela zvyšok schránky a tak trochu aj začala ľutovať, že som na stránke so svojím portfóliom uviedla svoj mejl. Naozaj mi písala kopa manažérov a agentov. Pár ľudí mi chcelo oznámiť, ako veľmi sa im páčilo moje video. Pár mi chcelo oznámiť, že ak mienim robiť youtube videá, mala by som spraviť niečo s tým, ako vyzerám, a vôbec, prečo som nič nespravila už dávno?

Našla som jeden, ktorý bol ešte divnejší ako zvyšok normálne divných. Neuveriteľné, ako vás môže jeden zlomyselný a manipulatívny človek znepokojiť, dokonca aj ak ste ho nikdy nestretli a (hádám) nikdy nestretnete. Je neveriteľné, ako môže každý z nás spôsobiť, že sa niekto cudzí začne cítiť mizerne, vystrašene a slabo. Nebolo to prvýkrát, čo vo mne niekto tieto pocity vyvolal, ale prvýkrát sa to stalo cez internet, a bolo to

také silné, až som to celé na chvíľu musela nechať tak. Ale len na chvíľu.

Napísal mi otec. (V skutočnosti aj s mamou – tak rozkošne sa pri písaní striedali. Prisahám, že sedávali vedľa seba na gauči a písali mejly, akoby to bol telefonát s tromi ľuďmi na linke. Mali by len kvôli nim začať vyrábať tablety s dvoma klávesnicami.) Vyzeralo to ako dlhá esemeska o tom, ako je to video super a že vyzerám vážne unavene a že sa nevedia dočkať, ako sa uvidíme na Tomovej svadbe; a spávam dost?

Jediná správa, ktorá je z dlhodobého hľadiska pre tento príbeh dôležitá, mala predmet „Na dotyk bol teplý?“ Rovno vám ju sem skopírujem.

Na dotyk bol teplý?

Vážená slečna Mayová,

volám sa Miranda Beckwithová a som doktorandka v odbore materiálového inžinierstva na Kalifornskej univerzite v Berkeley. Ráno som videla Vaše video a pokladám ho za zábavné a zároveň fascinujúce. Špecificky ma zaujala skutočnosť, že o „Carlovi“ hovoríte, že je „mierne teplý“. Som si, prirodzene, vedomá, že sa momentálne zrejme nezastavíte, ale keďže o materiáloch niečo viem a Carla som videla, je nezvyčajné, aby malo niečo, čo je napohľad také ťažké a lesklé, nízku tepelnú vodivosť.

V skratke, zdá sa, že Carl je vyrobený z kovu, ale domnievam sa, že v New Yorku je v januári pomerne zima a kov by mal byť pri nízkej okolitej teplote na dotyk veľmi studený. Podľa prvých správ sú tie veci veľmi ťažké, takže logicky nebudú vnútri plastové. Neviem si predstaviť, čo iné by na dotyk nebolo veľmi studené, ale zároveň ťažké a lesklé.

Pokiaľ nebol reálne teplý, čo by znamenalo, že má vnútri

HANK GREEN

nejaký energetický zdroj, ktorý tú teplotu udržiava.

Carla máme aj v San Franciscu, ale zdá sa čoraz menej pravdepodobné, že sa mi podarí k nemu dostať, takže som dúfala, že by ste mi mohli pomôcť uspokojiť moju zvedavosť. Bol Carl teplý, ako keď sa dotknete polystyrénového pohára? Alebo ako keď sa dotknete šálky plnej kávy?

Spozorovali ste ešte niečo, čo by nám mohlo pomôcť tú záhadu rozlúsknuť?

Ďakujem Vám za Váš čas a pochopím, ak mi nebudete môcť odpovedať.

Miranda

Bol to jeden jediný mejl, na ktorý som v ten deň odpovedala.

RE: Na dotyk bol teplý?

Milá Miranda,

ďakujem za správu! Spomedzi všetkých tých vecí, čo boli na Carlovi zvláštne, ma to až tak nezaujalo, ale keď o tom hovoríš, bolo to megadivné. Nebol vyslovene teplý, skôr mi pripadal, že nemá teplotu. Bez toho príkladu by som to nevedela dobre opísať, ale veľmi mi to pripomínalo hladký tvrdý polystyrénový pohár. Že z neho nevychádzalo teplo, ale keď som sa ho dotkla, moja ruka ostala teplá, akože z nej to teplo nevyrchalo. Trošku som po ňom pobúchala a znelo to ako *dun*, po ktorom nasleduje tiché hlboké zahučanie. Tvar sa vôbec nezmenil. Akoby som klopala na natretú stenu. Tipujem, že sa k newyorskému Carlovi tiež znova nedostanem tak ľahko, takže asi nebudem mať s čím pomôcť. Povedala by som, že nech ho vyrobil ktokoľvek, fakt si v divnosti nekládol medze.

April

A tým som veci považovala za dostatočne vybavené.

„MAYA! Prosím si mobil!“

„Je to megadivné, nemyslíš?“ zakričala z vedľajšej miestnosti, kým vošla dnu.

„Na čo sa mám pripraviť?“ ukázala som na telefón.

„Uhm... zrazu si strašne slávna. Andy by sa s tebou rád porozprával. Andy by sa s tebou rád poriadne porozprával. Chcel by sa rozprávať minimálne štyri roky. A volali ti vaši.“

Zavolala som našim – boli v pohode, len trochu vystresovaní. Môj o niečo starší, veľmi úspešný a extrémne normálny brat Tom sa chystal o niekoľko mesiacov na severe Kalifornie ženiť a naši mu podstatne pomáhali s prípravami. Tom vyštudoval matiku a pracoval v investičnej banke v San Franciscu. Čakala som, že sa ako všetci investiční bankári presťahuje do New Yorku, ale on sa nechystal.

Chcela by som vyjasniť, že všetky problémy, čo ma v živote postretli, sú stopercentne moje. Mala som veľmi šťastné detstvo – len som nebola veľmi šťastné dieťa. Moji rodičia ma vždy podporovali a nemali prehnané očakávania, čo je prakticky všetko, po čom môže dieťa túžiť. Takže sme sa porozprávali o Carlovi a Tomovi a aká je jeho snúbenica super a ako hladko plánovanie ide, aj keď majú stále kopy roboty. Chceli vedieť, čo viem o Carlovi, takže som im povedala pár vecí, z ktorých väčšinu už poznali. Spýtali sa na prácu a naznačili, že ak potrebujem peniaze, môžu mi nejaké poslať, čo robili vždy a ja som to vždy ignorovala. Video sa im strašne páčilo a boli na mňa hrdí. Prečo presne? Ktovie. Rodičia, no nie?

Zavolala som Andymu, ktorý znel... rozhodene.

„APRIL MAYOVÁ, TOTO ZAČÍNA BYŤ FAKT DIVNÉ!“

Myklo mnou. „Budeš na mňa musieť ísť trochu pokojnejšie.“

„Video má tri milióny pozretí, ľudia si myslia, že si fantastická! Nečítaš komentáre, že nie?“

„Ešte som vlastne nevidela ani to video.“

„Akože, si jediná, kto ho ešte nevidel. Celé je to stále divnejšie. Stále nenašli žiadne záznamy z kamier. Jedna kamera to miesto pomerne dobre zachytáva, ale o 2.43 ráno proste vypadne... päť minút nič nenahráva, a keď obraz zasa naskočí, tak si tam Carl len tak stojí. Armádni analytici tvrdia, že nejaký elektromagnetický pulz možno vyhodil miestnu sieť pri inštalovaní KAŽDÉHO Z CARLOV a že všetkých nainštalovali *presne* v tom istom čase. Ešte divnejšie je na tom to, že kamery nenahráli len prázdny šum. Teda, také kamery, ktoré nahrávali aj zvuk. Na každej jednej, ktorá sa dostala do rúk ľuďom zo správ, je v pozadí toho šumenia, ak dostatočne zvýšiš hlasitosť, jasne počuť *Don't Stop Me Now* od Queen.“

„Ten song je super.“

„Fakt?“

„Hej. Prečo?“

„Nič, len že som o ňom doteraz ešte ani nepočul. Ale hej, ak sa započúvaš, je to tam. Nikto *presne* nevie, ako sa to tam dostalo... možno nejakou extrémne silnou rádiovou vlnou?“

„Hej, celé je to megadivné, ale, Andy, s nami to nemá veľa spoločné, nie? Akože, spravili sme to video a teší ma, že sme v New Yorku objavili Carla...“

„Newyorského Carla,“ prerušil ma.

„Čože?“

„Newyorského Carla, tak sa volá Carl v New Yorku. Nie ‚Carl z New Yorku‘. Všetci ho volajú Newyorský Carl, ten v Bombaji sa volá Bombajský Carl a potom tu máme Hongkonského Carla a Sãopaulského Carla. Ešte aj ľudia, ktorí nehovoria po anglicky, nazývajú svojich Carlov Carlovia.“

„Že sa vrtaš v názvosloví, na tom nič nemení... Carla sme nevyrobili, len sme ho našli. Dokonca... našli sme jednu jeho šesťdesiatinu.“

„To som tvrdil aj otcovi, ktorý desať minút kecal o naratívne a memetickej difúzií a kultúrnej mytológii a totálne ma presvedčil argumentmi, ktoré ani náhodou nie som schopný zopakovať. Čo ma privádza k tej najchrumkavejšej záležitosti... práve som zarobil desaťtisíc dolárov.“

Nasledovalo dlhé ticho, po ktorom som konečne povedala: „Uhm... bomba?“

„Spravodajské telky by najradšej spravili rozhovor s tebou, ale zobrali aj mňa, lebo nemali nič lepšie k dispozícii. Komentátori a odborníci bľabotajú o Carloch tak päť minút každú hodinu, ale to sa rýchlo okuká. Nemôžu spraviť rozhovor s Carlom, ale môžu spraviť rozhovor s tebou. Otec vraví, že nám môže vybaviť licenčnú zmluvu s každou veľkou televíziou na desaťtisíc dolárov, ak kývneš na tie interview.“

„Počkaj... spolu? Alebo desaťtisíc v každej?“

„V každej! Dosrali to, lebo odvysielali tie zábery. Oco ich má v hrsti.“

Nedá sa povedať, že by mi to práve páliło, ale došlo mi, že desaťtisíc krát počet televíznych spoločností, na ktoré som si mohla spomenúť, by eliminovalo značnú časť mojich študentských pôžičiek. Mohla by som dať výpoveď z tej debilnej roboty. Mohla by som mať po večeroch čas na veci, ktoré napadli *mne*.

„Musela by som ísť do telky?“

„*Mohla* by si ísť do telky!“

„Čo tam mám akože povedať?“

„Len im odpovieš na otázky!“

„Budem si musieť niečo spraviť s vlasmi?“

„April Mayová, dostaneš za to päťdesiatisíc dolárov.“

„Okej, fajn, idem do toho.“

Behom pol hodiny som mala na ten deň naplánované interview pre dve televízne spoločnosti, a keďže som si uvedomila, že by som im tam mala povedať aj niečo zmysluplné, strávili sme s Mayou tých niekoľko hodín pred odchodom do centra čítaním všetkého, čo sa o Carloch našlo. Nebolo toho veľa – Andy mi to dosť slušne zhrnul. Predstava, že budem v správach, ma tak trochu desila, a úprimne som netušila, čo mám povedať. „Videla som to, páčilo sa mi to, neviem, čo to je, s kamošom sme o tom spravili video“ – to je tak devätnásť sekúnd. Neznie mi to práve ako niečo, čo je hodné desaťtisíc dolárov, ale netušila som, ako to v telke chodí. Ako neskôr vyšlo najavo, chceli hlavne ďalej používať zábery, ktoré nám ukradli, bez toho, aby sme ich žalovali.

Nakoniec som na wikipédii vyhľadala *Don't Stop Me Now*, tú takmer nepočuteľnú pieseň, ktorú nepochopiteľne zaznamenali počas výpadku obrazu všetky bezpečnostné kamery.

„**Don't Stop Me Now**“ je skladba brtskej rockovej skupiny Queen, z ich albumu *Jazz* z roku 1978. Ako singel bola vydaná v roku 1979. Text napísal Freddie Mercury, pričom nahraná bola začiatkom roka 1978 v štúdiách Super Bear Studios vo francúzskej obci Berre-les-Alpes. Táto skladba ja dvanástou skladbou na albume.

Divné, pomyslela som si, *chýbajúce písmeno v slove „britskej“ si ľudia obyčajne všimnú*. Ako slušný používateľ internetu som tú stránku upravila, to písmeno doplnila a potom stránku znova načítala.

„**Don't Stop Me Now**“ je skladba brtskej rockovej skupiny Queen, z ich albumu *Jazz* z roku 1978. Ako singel bola vydná v roku 1979. Text napísal Freddie Mercury, pričom

JE TO ABSOLÚTNE FENOMÉNÁLNE

nahraná bola začiatkom roka 1978 v štúdiách Super Bear Studios vo francúzskej obci Berre-les-Alpes. Táto skladba ja dvanástou skladbou na albume.

„Maya, šla by si na wikipédiovú stránku *Don't Stop Me Now?*“

„No.“

„Vidíš nejaké preklepy?“

„Uhm... dva v prvom odseku.“

„Dva?“

„Hej, v ‚britskej‘ a ‚vydaná‘ chýba písmeno.“

„Oprav ich.“

„Uhm, áno, pane?“

„Proste ich oprav, deje sa niečo divné.“

Opravila ich a obe sme stránku znova načítali.

„**Don't Stop Me Now**“ je skladba brtskej rockovej skupiny Queen, z ich albuu *Jazz* z roku 1978. Ako singel bola vydána v roku 1979. Text napísal Freddie Mercury, pričom nahraná bola začiatkom roka 1978 v štúdiách Super Bear Studios vo francúzskej obci Berre-les-Alpes. Táto skladba ja dvanástou skladbou na albume.

„Okej,“ povedala Maya, „neverím, že som si nevšimla chybu v slove ‚albumu‘ potom, ako si ma vyslovene požiadala, aby som ich hľadala. Som poondený pedant.“

Bola.

„Opravím to,“ povedala som.

Opravila som všetky chyby a znova stránku načítala.

„**Don't Stop Me Now**“ je skladba brtskej rockovej skupiny Queen, z ich albuu *Jazz* z roku 1978. Ako singel bola

vydná v roku 1979. Text napísal Freddie Mercury, pričom nahraná bola začiatkom roka 1978 v štúdiách Super Bear Studios vo francúzskej obci Berre-les-Alpes. Táto skladba ja dvanástou skladbou na albume.

„Zmizlo *u* v slove ‚skladbou‘!“ začínala som panikáriť.
Zavolala som Andymu.

„Čauky!“ pozdravil, očividne stále v stavoch šialenstva.

„Mohol by si hneď teraz ísť na wikipédiiovú stránku *Don't Stop Me Now*?“ vyhrkla som bez obalu.

„Jop!“ Počula som, ako šuchoce pri počítači. Len som čakala.

„Okej, načítavam... aaaaaa...“ počula som klepkanie kláves.

„Vidíš v prvom odseku nejaké preklepy?“

„Uhm... Áno... v *britskej* chýba i.“

„A to je všetko?“

„Skúšaš ma?“

„Čo v slovách *vydaná*, *albumu* alebo *skladbou*?“

„April, mám za sebou fakt divný deň, ale tvojou zásluhou je teraz značne divnejší.“

„Odpovedz mi.“

„Nie, všetky tie slová sú napísané správne. Vieš ako wikipédia funguje, však? Že môžeš tú stránku upraviť. Zrejme to niekto práve prepísal.“

Znova som tú stránku načítala a našla tie isté chyby, žiadne ďalšie.

„Oprav tú chybu.“

„April, zhruba o dve hodiny máme byť v centre na nakrúcanie v ABC News. Na wikipédii je kopa chýb a nebudeme ich dnes všetky opravovať.“

„PREBOHA, ANDY, SPRAV TO,“ zatiahla som jedným hlasným tónom.

„Už som to spravil... robil som to, kým som sa ti sťažoval. Neopravilo sa to. Och, vlastne, to je divné, aj *vydaná* má teraz chybu. Počkaj, nebolo to jedno z tých tvojich slov? Ako si to spravila?“

Vložila sa do toho Maya: „Daj ho na reprák.“ Poslúchla som ju.

„Andy, tu Maya, nám sa stalo to isté, ale ja som tú prvú opravu nemusela robiť, aby mi naskočila druhá chyba, zrejme preto, že máme s April tú istú IP adresu. Vždy, keď opravím nejakú chybu, nájdem druhú a zároveň aj tú, čo som práve opravila. Podľa histórie úprav tie zmeny nikto nerobí. Vlastne podľa tej histórie tú stránku nikto neupravoval, ani len my, a posledná úprava je spreď troch hodín, keď niekto pridal poznámku o tom, že tá pieseň hrá v záznamoch z bezpečnostných kamier.“

Kým ste sa spolu rozprávali, skúsila som opraviť tú poslednú, a žiadne ďalšie chyby už nevyskočili. Vyzerá to, že sme uviazli na mŕtvom bode. Navyše to teraz nevyriešime, lebo April treba do pol hodiny spraviť vlasy a potom vyraziť na metro na Manhattan,“ rozkázala Maya.

„Fakt musíme ísť do telky?“ zakňučala som.

„Áno,“ odvetili Maya a Andy naraz.

„Ale nemyslíte, že toto je oveľa zaujímavejšie?“

Obaja si to mysleli, ale bolo treba vziať do úvahy tých spomínaných desaťtisíc.

Keď som si neskôr po rýchlom umytí žehlila vlasy, zakričala som z kúpeľne na Mayu: „Aké boli tie chybné slová?“

„*Britskej, vydaná...*“ Na okamih sa zamyslela a potom nakukla do kúpeľne. „*Albumu a skladbou.*“

„*I, A, M, U,*“ vymenovala som.

„Hmm?“ sadla si na toaletu. Nešla cikať, ani nič, len sa tam inde sadnúť nedalo.

„To boli tie chýbajúce písmena. *I, A, M, U.*“

„I am u? Akože: *Ja som ty?*“ nadhodila.

„Som si dosť istá, že ja som tie preklepy potajomky nevyrábala.“

„April, toto je záhada, ktorú dnes nevyriešime.“

„Uggghhh!“ zavrčala som frustrovane. „Ako to môžeš robiííí?“

„Čo?“

„Nechceš na to prísť?“

„O hodinu budeš v celoštátnej telke, zlato. Uvidia ťa doslova desiatky dôchodcov, musíš vyzerať reprezentatívne.“

„Je to strašné.“

Zasmiala sa. „Vieš, čo práve robíš, však?“

„Heh?“

„April, buď taká dobrá a predstav si toto. Mladá žena, ktorá nakreslila fakt super fanart svojej obľúbenej skupiny, dostane mejl s otázkou, či by nechcela navrhnúť oficiálne reklamné predmety. A tá žena im nielenže neodpíše, ona ich ešte aj úplne prestane počúvať. A potom si spomeň, že *tá žena si bola ty*.“

„Aj tak ma už prestávali baviť. Hanbím sa za to, že som tie ich songy vôbec niekedy počúvala.“

„Jasné,“ nepresvedčilo ju to. „Ide o to, že neznášaš, keď niečo musíš robiť pre peniaze, aj keď je to niečo zaujímavé. A chápem, je nahovno, keď musíš ísť do niečoho pre peniaze, a možno na to nie si tak zvyknutá ako bežní ľudia.“

„Nie je to fér,“ odpovedala som trochu ublížene. „Andy je ‚na voľnej nohe‘, pretože mu otec môže platiť nájom, kým si neurobí portfólio.“

Zasmiala sa. „Jasné, nájdu sa ľudia, ktorí majú viac než ty. Doriti, aj ja mám viac než ty. Ale stále máš viac ako väčšina ľudí. Ale to je fuk. Ty si ty a neznášaš, keď musíš robiť normálne veci, a keď ti za niečo niekto ponúkne desaťtisíc dolárov, je normálne to niečo spraviť. Aj keď je to stresujúce a desivé.“

„Nebojím sa ísť do telky,“ vyhlásila som.

„Ale hej, bojíš!“ oponovala mi.

JE TO ABSOLÚTNE FENOMÉNÁLNE

Zamyslela som sa nad tým a uvedomila si, že má pravdu.

„Ako to vieš?“

„Lebo ísť do telky je desivé. Nielen ty to tak cítiš. Všetci to tak majú! Ale nemala by si to robiť pre peniaze. A nemala by si to robiť, pretože sa toho bojíš. Mala by si to spraviť preto, lebo to bude zvláštne. Uvidíš veci, ktoré ľudia inokedy nevidia, zis-tíš, ako to tam funguje, a všetko mi porozprávaš, a mňa to bude fascinovať, a budeme si spolu robiť srandu z divných reportérov a potom zapracujeme na tom wikipédiovom onom.

A navyše, o týždeň budeš o päťdesiat tisíc bohatšia, a to je úžasné a veľmi sa s tebou teším. Budeš tie veci robiť jednu po druhej.“

Maya má mieru sebaovládania, ktorá mi občas pripadá ako cudzí jazyk. Vidím, ako ju používa, a viem, že je skutočná, ale môjmu mozgu nikdy neprestane pripadať ako hatlanina.

„A to wikipédiové oné nebudeme riešiť teraz,“ dokončila som za ňu.

„Nie. Budem na to myslieť a pozrieme sa na to, hneď ako sa vrátiš domov.“ Vstala a pozrela mi na vlasy.

„Je to okej?“

„Nenazvala by som to práve odvážny vzhľad. Ale dobrá správa je, že bez ohľadu na to, čo napáchaš tu hore,“ mávla mi k vlasom, „zvyšok,“ myslela telo a tvár, „je čisto geneticky sexy.“ Mala milý pohľad a nebolo to prvý raz, čo som mala dojem, že sme naskočili na rytmus, keď si navzájom jedna druhú ceníme, čo bolo úžasne príjemné a totálne desivé zároveň.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

V ten večer som zistila, že rozhovory v telke sú príšerný spôsob, ako tráviť čas, ale vynikajúci spôsob, ako zarobiť dva-
dsaťtisíc dolárov. Pomerne rýchlo som sa dozvedela, že som sa nemusela maľovať doma, pretože príprava správ je v drvivej väčšine o tom, aby správy vyzerali pôsobivo. V rámci toho mi hneď po príchode premaľovali moju tvár na úplne inú tvár. Zaujímavé bolo, že keď som tie rozhovory robila aj spolu s Andym, Andy strávil čas vyhradený na „rekonštrukciu tváre“ tým, že na kožených gaučoch pojedal donuty zdarma.

Tvrdiť, že som nepozerala televízne spravodajstvo, by bolo silno zavádzajúce. Aktívne som sa vyhýbala nielen správam, ale aj klipom zo správ na sociálnych sieťach. Verila som (alebo možno chcela veriť), že žijem v bubline, kam nemajú veci zo spravodajských televízií dosah.

Dostala som rýchlokurz. Ako prvé som sa naučila toto:

Televízie vynaložia kopu času a peňazí, aby správy vyzerali pôsobivo, pretože v skutočnosti vôbec nie sú pôsobivé. V momente, ako som ich videla z opačnej strany, tá pozlátka sa vytratila. Televízne štúdiá sú len miestnosti plné ľudí. Niektorí sú milí

a v pohode, iní sú neistí a hluční. Štúdiá sú prakticky ako akákoľvek iná miestnosť plná ľudí, ibaže polovica tej miestnosti vyzerá extrémne dôležito a nahodene a zvyšok sú betón a lešenia.

Vyzeralo to, ako keď sa sklad zrazí s vestibulom trojhviezdičkového hotela a nikto ten bordel neuprace.

Povedala by som, že je to celkom slušná metafora pre televíznych reportérov – napoly nudní a normálni, napoly extravagantné karikatúry samých seba. Sú takí *strašne* „reportérski“, až vyzerajú, že si robia z reportérov srandu. Majú veľmi svojský a slušný prejav, ktorý sa v *ničom* nepodobá na prejav obyčajných ľudí. V telke to znie prirodzene, ale v reálnom svete je to skôr: „Vau, počkať, moment... prečo nerozprávaš normálne?“

Teraz budem trochu predbiehať, ale chodila som do telky často a chcem k tomu niečo povedať.

Najprv to bolo z dôvodov, ktoré vymenovala Maya: bolo to divné a nové, a keď vám niekto ponúkne za dvadsaťminútový rozhovor desaťtisíc dolárov, spravíte to. Nepáči sa mi tá predstava, že každý má nejakú cenu, ale nakoniec nejakú cenu máte, a ukázalo sa, že moja je niekde pod tridsaťtisíc na hodinu.

Ešte v dobách pred Carlom som sa zamýšľala nad tým, čo by som povedala, keby som mala niekedy takú možnosť. O tom je predsa umenie, nie? Akože nie používateľské rozhrania v appkách, ale umenie.

Väčšina toho najlepšieho umenia je o tom, že udržiavate rovnováhu medzi odzrkadľovaním kultúry, držaním si odstupu a komentovaním. V tom najlepšom prípade sa umelcovi podarí o kultúre povedať niečo, čo povedať treba a ešte to nikto nepovedal. Je to grandiózny, ale nie zlý cieľ. Počas štyroch rokov na umeleckej výške som striedavo verila, že to dokážem (ba dokonca verila, že to *musím* spraviť), alebo, naopak, cítila, že by som sa mala držať viac pri zemi a nechať umenie skutočným umelcom.

JE TO ABSOLÚTNE FENOMÉNÁLNE

No počas tých záchvatov šialenstva, keď som si myslela, že by som sa mohla stať akýmsi nositeľom pravdy, som premýšľala, čo by som povedala, keby som jedného dňa dostala príležitosť. Že rozdiely v príjmoch sa vymkli spod kontroly. Že ľudia sú prakticky rovnakí a bolo by super, keby sme sa prestali navzájom nenávidieť. Že trestať nenásilné činy odňatím slobody je blbosť a že závislosť od drog je zdravotný problém, nie trestný čin.

Nuž, keď som tú príležitosť konečne dostala, povedala som: „Nie, uhm... možno je to spôsob, ako povedať, ako ukázať, že nevieme, koľko toho nevidíme? Uhm, je to ako so správami, deje sa toľko dôležitých vecí, že, no, nič nevyzerá dôležité. Prečo ľudia vôbec pozerajú správy?“

Toto je reálny citát z rozhovoru, ktorý so mnou robili v spravodajskej telke. Doslova. Super stratégia, April. Totálne som mala vo veciach jasno.

Krok 1: Choď okolo horúcej kaše a znej ako idiot.

Krok 2: Uraz celú inštitúciu, ktorá práve dáva priestor tvojmu stupídnemu uvažovaniu, spolu s ľuďmi, ktorých to baví sledovať.

Krok 3: ???

Krok 4: Profit!

Andyho otec mi po tom rozhovore zavolať a dal mi pár tipov, ako vystupovať v médiách, a, proste, vďaka bohu. Vlastne ma chcel poslať na kurz, ale pochytila som to celkom rýchlo. Trik je presne vedieť, ktorú konkrétnu vec stopercentne potrebujete ľuďom povedať, a zároveň vedieť, kedy sklapnúť. Najväčší problém som vždy mala s tou druhou časťou. Vždy sa mi podarilo skončiť veľmi dobre a potom dodať „uhm“, akoby som chcela povedať niečo ďalšie, ale nič ďalšie som už na srdci nemala. Keď to spätne

počúvam, strašne to „uhm“ neznášam. Mám chuť preplieskať si tú blbú tvár.

Každopádne, spravila som takýchto rozhovorov päť alebo šesť a pri šiestom mi to už šlo celkom dobre. Bolo to v priebehu štyroch dní za sebou, keď som vstávala ráno o štvrtvej, aby som stihla rozhovor v *Dobré ráno, Amerika* alebo niečom podobnom. Občas prišla Maya, ak sa dokázala dostať z roboty, a Andy prišiel vždy (bolo to súčasťou zmluvy jeho otca). Bolo to vyčerpávajúce a fascinujúce. Zároveň nás to plne zamestnávalo a bránilo nám venovať záhadám Carla a wikipédie pozornosť, ktorú by si zaslúžili. Niežeby nám ďalšie premýšľanie nejako extra pomohlo.

Môžete sa vrátiť späť a pozrieť si kopolu z tých rozhovorov na youtube. Všetci vyznievame ako strašní idioti, pretože sme sa vo všetkom absolútne mýlili. Ľudia sa ma snažili presvedčiť, že to nebolo o umení, ale o pochybných vládnych výdavkoch. Najrozšírenejšia teória (proti ktorej som nemala reálne ako namietat) znela, že Carlovia sú v skutočnosti reklamná kampaň na nový film alebo videohru, možno dokonca na vydanie strateného albumu od Queen. Fakt. Je také ľahké zabudnúť, že ste sa mýlili.

Ukázalo sa, že komentátori v skutočnosti nechcú hovoriť o tom, čo sa stalo, ale využiť to, aby mohli hovoriť o tom istom, o čom hovoria dokola každý deň. Časom som si uvedomila, že takmer všetci títo ľudia chodili do telky zdarma. A nerobili to preto, že chceli zmeniť svet, alebo preto, že chceli robiť niečo zaujímavé. Robili to, aby mohli pred svetom pretŕčať svoje meno a tvár.

Ak poviem, že som do toho vstúpila pomerne zdráhavo, myslím, že to bude celkom pravda. Spočiatku som sa snažila udržať si svoj predchádzajúci odstup od internetu. Netrvalo však dlho, kým sa mi to vymklo spod kontroly. Bolo to takto: sedela som

s Mayou na posteli (na tej v obývačke). Obe sme ťukali do mobilov a sledovali nejakú strašnú, ale zároveň super kuchársku šou na netflixe. V tomto bode som sa stále domnievala, že nechcená sláva a pozornosť, ktorá sa na mňa upriamuje, bude iba krátkodobou záležitosťou, takže som svoju mejlovú adresu nechala visieť na nete. Otvorila som schránku a našla toto:

Si krutá

Som z nášho rozhovoru na twitteri taká sklamaná.

Pripadala si mi podľa interview v telke a videí na youtube ako dobrý človek. Možno dokonca láskavý. Teraz vidím, ako som sa mylila. Mala som to čakať. Len som ti chcela dať vedieť, že sa môžeš ísť strčiť.

Mary

Odpísala som jej, nielen preto, že som v ten deň nebola na Mary na twitteri hnusná, ale aj preto, že som nemala twitter. Ak vám to znie totálne bizarne, súhlasím. V New Yorku sa ľahko žije vo vlastnej bubline. Je to svet sám osebe. Jediná platforma, s ktorou šli moje silné stránky (umenie, dizajn a fotogenická tvár) dohromady, bol instagram. Rada som pridávala fotky kníh, ktoré som práve čítala, čo bola často Louisa May Alcottová, ale občas to mohla byť aj biografía slávneho umelca alebo niečo podobné. Ako inak môže dievča ukázať svetu, že je rebelantské a sofistikované naraz?!

Mary mi každopádne poslala link na twitter a, presne tak, niekto, kto sa za mňa vydával, bol na Mary kurevsky hnusný.

„Čo mám robiť, ak chcem z twitteru niečo zmazať?“ spýtala som sa Maye, ktorá sa na sociálnych sieťach vyznala o niečo lepšie ako ja.

„Myslím, že to môžeš nahlásiť? Čo sa deje?“

„Niekto sa za mňa vydáva a neviem prísť na to, ako to nahlásiť.“
Vzala si môj mobil.

„Zlato, to preto, že nie si prihlásená. Musíš sa prihlásiť.“

„Keď ja nemám twitter.“

„No, tak potom to nie je práve prekvapivé, že sa za teba ľudia vydávajú.“

„Heh?“

„Ľudia si ťa skúsia nájsť, aby ťa mohli sledovať, pohádali sa s tebou alebo skrátka vedeli, čo porábaš. A keď ťa nenájdu, isté malé percento vyrobí falošný účet. A keďže žiaden reálny neexistuje, nemôžeš ich nahlásiť.“

„A prečo ich nenahlásil niekto iný?“

„Lebo... je to každému jedno? Môžem ich nahlásiť ja. Neviem, či to pomôže. Povedala by som, že to budú brať vážnejšie, ak to nahlási tá osoba, za ktorú sa vydávajú.“

„Čože?!“ Trochu ma to prekvapilo. „A na to sa musím zaregistrovať?“

„Hej.“

„Takže ak chcem, aby sa za mňa ľudia nevydávali, *musím* byť na twitteri?“

„Tak nejak.“

„To nie je fér,“ povedala som sucho.

„Zaujímalo by ma, kedy si všimneš, že tak je to so všetkým,“ odvetila s úsmevom.

Takže som sa zaregistrovala na twitteri, prepojili sme ho s youtubeovým kanálom, tvítila som pár vecí a večer ma sledovalo päťsto reálnych ľudských bytostí, ktoré čakali na každé moje slovo... pokiaľ tých slov bolo naraz nanajvyšš pár desiatok. Môj instagram, naopak, šiel už celý týždeň vybuchnúť. Mala som desaťkrát viac followerov ako predtým. Cítila som zvláštnu zmes vzrušenia a stresu. Trochu som spanikárila a zmazala nejaké veci, na ktoré

som nebola dvakrát pyšná. Všetko s rámikom *muselo zmiznúť*. Nad každým postom som premýšľala oveľa viac a mala som pocit, že ak niečo nie je ozaj kvalitné, nemôžem to tam zavesiť. Moje posty boli zrazu oveľa lepšie (a stáli ma oveľa viac roboty).

Na siedmy deň som prestala volať do práce, že to dnes nedávam, a proste tam nešla. Neberte si z toho príklad, lebo ak skončíte v robote tak, že tam prestanete chodiť, budete mať v budúcnosti väčší problém nájsť si ďalšiu prácu, ale ja som to tak spravila. Pomohlo, že som v tom čase mala zarobené desiatky tisíc dolárov. Peňažný tok však začínal vysychať. Neplatili nám za to, že sme sa niekde ukázali, platili nám za použitie nášho videa, za ktoré zaplatili aj predtým. Radi nás privítali vo svojich televíznych programoch, ale neplatili nám za to. A ak nám neplatili, tak potom som mala na práci dôležitejšie veci.

Záhada, ktorá neskôr dostala názov Mercuryho sekvencia, ostávala veľkou neznámou. Prešla som cez ten sled chýb na wiki-pédii desiatky ráz. Pri opravovaní sa vždy zjavili tri ďalšie chyby a potom sa celá sekvencia zresetovala. Na stránke pribudla poznámka, že obsahuje chybu, ktorá sa nedá opraviť, takže si to všimol minimálne jeden ďalší človek.

S ubiehajúcimi dňami začalo byť pátranie po umelcovi/marketingovej firme/tajomnej vládnej agentúre zodpovednej za Carlov čoraz intenzívnejšie. Vedomie, že je v tom niečo viac, ma však viedlo iným smerom než ostatných.

Vygúgliť si IAMU takisto nič neobjasnilo. Nezdalo sa mi pravdepodobné, že by to malo niečo spoločné s *International Association of Maritime Universities* alebo *Iowa Association of Municipal Utilities*. Bolo pravdepodobnejšie, že je to nejaká stopa, len príliš nejasná, aby sme z nej niečo vydedukovali.

„Čo keby sme sa opýtali internetu?“ Zasa raz sme sedeli na mojej posteli v obývačke. Kým sme boli ponorené do rôznych

nočasových aktivít, zašlo slnko a neodtrhli sme sa od počítačov na tak dlho, aby sme zažali nejaké svetlo. Život bez chodenia do práce bol nádhera. Mayu som videla hlavne vďaka svetlu z jej obrazovky.

„Hm?“ mlátila do klávesnice odpoveď na nejaký pracovný mejl. Carl nebol pre Mayu silou, ktorá by otriasla jej životom, ale skôr zážitok, z ktorého raz bude skvelý príbeh, a ten bude v rozkošnom outfite rozprávať na luxusných kokteillových párty kope výkonných riaditeľov. Svoju prácu vždy brala ako remeslo, čo bola extrémne vzácna vlastnosť, a zrejme aj dôvod, prečo mala z nás troch najlepši džob.

„I-A-M-U. Mohla by som tvítnuť tú divnú stopu z wikipédie a nechať to riešiť iných ľudí. Vieš, ako sa vraví, desaťtisíc hláv je lepších ako tri!“

Naberala som na twitteri followerov postovaním o Carlovi a politike. Objavila som v sebe nový a nenásytný záujem o zvyšovanie ich počtu a spravila som si z toho takú zábavku. Môjmu mozgu robilo dobre, keď čísla rástli.

„Nepáči sa mi to.“ Ani len neodtrhla zrak od počítača.

„Prečo? Lebo by si bola radšej, keby som tým prestala byť posadnutá?“

Otravovala som ju kopou blbých nápadov, aj keď som z jej jednoslovných odpovedí nadobudla dojem, že má celého toho blázinca po krk.

„Nie, April.“ Otočila sa ku mne. „Pretože je to divné. Už beztak je to divné a nemožné, ale s týmto je to ešte divnejšie a nemožnejšie. Navyše, čo ak tá odpoveď bude niečo veľké? Chcela by si to prenechať niekomu inému?“

Mala som veľmi silný dojem, že tú poslednú časť pridala preto, lebo si myslela, že ma tým presvedčí, nie preto, že to pokladala za dobrý argument.

„Ale čo ak na to príde niekto iný a povie to ľuďom skôr? Je logické, že by mal o tom svet vedieť, a chcem to byť ja, kto mu to povie.“

„Chcela by si byť prvá, kto tú záhadu svetu predostrie? Alebo prvá, kto tú záhadu vyrieši?“ Maya sa ďalej prihovárala novoobjavenému pocitu svojej vlastnej dôležitosti, aby ma dotlačila tam, kam chcela.

Všimla som si to.

„Ugh, okej, chápem, som plne zopsychoanalyzovaná. Chcela by som byť oboje, ale ak o tom teraz tvítnem, mám stopercentnú šancu, že budem aspoň jedno.“

Keď objavím niečo nové, začnem tým byť posadnutá, tak ako sa mi to stalo s twitterom a začínalo sa stávať s youtubom a do istej miery aj so spravodajskými médiami. Sčasti som o Mercuryho sekvencii chcela tvítnuť preto, aby som mohla túto platformu ďalej používať a pochopiť ju a skrátka... vidieť, čo sa stane. Je to príšerný, no pomerne častý dôvod, prečo ľudia tvítujú.

„Okej, možno potrebujeme dať dohromady viac hláv ako tri, ale nemyslím, že by sme ich zatiaľ mali dávať dohromady desaťtisíc. Komu ešte môžeme veriť?“

„Uchhh...“ Trochu ma podráždilo, že mi neprichádzal na um nikto ďalší. Mali sme náš trojčlenný tím, ja a dvaja ľudia, ktorým som verila. Pridať do nášho kruhu niekoho ďalšieho mi pripadalo ako zlý nápad, napriek tomu, že pridať desaťtisíc nie. Mojich rodičov? Brata? Kamošov z výšky, kamošov zo strednej? Nemohla som si spomenúť na nikoho, kto by bol dobrý v riešení záhad.

„No,“ prehovorila som napokon, „mám pár ľudí, ktorých stále vídam online a ktorí vyzerajú byť kúl a zaujímaví a nápomocní. Prakticky budujú okolo môjho videa malú komunitu. Volajú...“ zrazu som stratila chuť pokračovať.

„Volajú sa... ako?“ spýtala sa skepticky.

„Volajú sa Carlieho anjeli.“

Mayin úšklabok prešiel do chichotu a potom skrátka vybuchla do smiechu. A ja tiež. Môj konštantný pocit, že by sa radšej rozprávala o čomkoľvek inom, konečne zmizol.

„Viem,“ pokračovala som. „Z nejakého dôvodu sú to skoro všetky ženy. A chalanom tá prezývka neprekáža.“

„Ale *Carlieho*?“

„Čo človek neurobí pre zachovanie slovnej hračky.“

Uškrnula sa. „Silný argument. Máš pocit, že niekoho z nich poznáš?“

„Nie, ale stále vídavam tie isté mená. Interagovala som s ich twitter účtom Carlieho anjeli, ktorý všetci sledujú. Prekvapuje ma, že nikto z nich ešte nenarazil na tú vec na wikipédii. Mohla by som im poslať na ten účet správu.“

Maya vyzerala znepokojene. „Sú to tvoji alebo Carlovi fanúšikovia?“

„Asi oboch... Tá myšlienka, že mám fanúšikov, je taká divná. Fakt sa potešia, keď im niečo tvítnem.“

„Hej, tak twitter funguje.“

„Zniem ako úplný idiot, keď o tom hovorím?“ spýtala som sa.

„Len je tak trochu prekvapivé, ako rýchlo si vystrelila z nuly na sto.“ Nevyzerala, že by ju to tešilo.

„Preto, ako pomaly mi dochádzali iné veci?“ Bola to okatá nárážka na dobrý rok spoločného bývania, kým sme sa dali dokopy.

Preliezla som ponad jej počítač a pobozkala ju.

„Vieš, že si tak trochu manipulátorka?“

„Uh-hm, lebo ty? Ani náhodou.“

„O tom sa môžeme porozprávať neskôr,“ povedala.

Na druhý deň ráno som letela do Los Angeles, pretože nám pán Skampt vybavil vystúpenie v nočnej talkšou. Hoci nám už za to neplatili, myslel si, že nám to môže otvoriť ďalšie dvere,

a chcel, aby sme sa v Los Angeles stretli s pár ľuďmi. Maya nemohla len tak odísť z práce, takže sa bolo treba poriadne rozlúčiť.

V tú noc som toho veľa nenaspala. Nie preto, že by som – TO. DÁVALA. CELÚ. NOC alebo tak. Ale pretože sme mali let niekedy o šiestej, čo znamenalo vstávanie o pol piatej. Neznášala som to, lebo sa mi v lietadlách nedalo spať. Minimálne to som si myslela.

Takže sme s Andym nastúpili do lietadla a šli k našim miestam. Nosedeli sme spolu a moje sedadlo bolo skoro až úplne vzadu. Dorazila som tam a zistila, že na ňom už niekto sedí a nikde naokolo nie je voľno. Porovnali sme si lístky, bolo trištvrte na šesť, namiesto spánku sme boli obaja *celý čas hore* a obom sa nám chcelo umrieť, ale na našich letenkách bolo uvedené to isté sedadlo. Ukázala som letenku stevardovi, ktorý bol bdely viac ako ja za celý život dokopy, a ten ma s úsmevom od ucha k uchu informoval, že som ľudská bytosť prvej triedy.

Takže ma nasmerovali späť do prednej časti lietadla a ja som sa hodila na miesto vedľa nejakého plešatejúceho muža stredného veku, čo bol typický vzhľad väčšiny ľudských bytostí prvej triedy. Ešte pred odletom mi priniesli drink, ale malá telka zabudovaná do sedadla predo mnou nefungovala a svietilo na nej len pár čísel a farieb. Tvítila som jej fotku:

@AprilMaybeNot: Hodili ma na ceste do LA do prvej triedy. Malá lietadlová telka nefunguje, chcem späť peniaze, ktoré som nezaplatila!

Bola som už prakticky internetová celebrita, takže keď som narazila na niečo nepríjemné, musela som to oznámiť celému svetu.